

Møde i Forligelsescommissionerne vilde medføre nogen Fare for, at Processernes Antal vilde blive forøget. Jeg har oplyst det ved Tal; jeg har citeret den omtalte Autoritets Ord; og man har ikke havt nogen bestemt Datum at stille derimod. Jeg troer heller ikke, at der ligger noget Arigtigt i mit Forslag, da den ærede Justitsminister, skøndt han er her tilstede, ikke har udtalt sig derimod; dersom mit Forslag vilde være farligt for Retsudviklingen, dersom det vilde fremme Uforligelighed heri Landet, dersom det vilde forøge Processernes Antal, da er jeg vis paa, at Ministeren vilde have taget til Gjenmæle derimod. (En Stemme: Han kommer nok!) Alt hvad man har fremsført imod det er kun løse Forudsætninger. Man har sagt, at naar den ene Part mødte ved Sagfører, saa vilde den anden ogsaa gjøre det; det er en Paaastand, som ikke stemmer med hvad der meget ofte skeer i det daglige Liv. Man seer nu jævnlig i Politiretterne den ene Part møde ved Sagfører og den anden enten personligt, eller ved en Befuldmægtiget, der ikke er Sagfører, man seer det Samme i Forligelsescommissionerne i de Tilfælde, hvor Sagførerne allerede ere berettigede til at møde, og dog troer jeg, at dette Forhold hidtil ikke har frembragt nogen farlig Tilstand. Hvad Grund skulde der da være til at befrygte noget Andet i Fremtiden? Desuden blev jo ikke den Part, der ikke mødte i Forligelsescommissionen ved Sagfører, givet Modpartens Sagfører i vold; han staaer jo under Commissionens Bestyrelse. Dersom Sagføreren forsøger at overløbe ham, saa er det Commissionens Ret, ja, det er Commissionens Pligt, at staae ham bi. Jeg skal ikke indlade mig paa at omtale Forligelsesvæsenets Tilstand heri Landet, jeg troer, at det er en hensigtsmæssig Indretning, men jeg troer, at den har Mangler og derfor har jeg Beviis nok; thi man behøver blot at see Registeret efter til vore juridiske Tidsskrifter, saa vil man finde Snese af Sager, som ere kjendte uefterrettelige eller paa anden Maade underkjendte, netop fordi de støtte sig til Mangler i Forligelseslovgivningen. Jeg troer derfor vel, at Forligelseslovgivningen kunde overholdes bedre, end det er steet hidtil, men derom

er Talen ikke her, Talen er kun om, hvorvidt man vil give enhver Mand den naturlige Ret, at, naar han til Exempel er indstævnet for Forligelsescommissionen, han da kan sende en Sagfører derhen, at han da kan henvende sig til og bruge den Classe af Medborgere, som af Regjeringen er installeret til at være Medlemmænd ved saadanne Sagers Behandling. Jeg troer, at der er en naturlig Ret for Parten til at bruge en saadan Mand, det er derpaa, jeg har støttet mit Forslag, og det er denne naturlige Ret, jeg herved atter fremhæver som Grundlaget for hele Forslaget. Der vil ikke ved Forslaget i det Væsentlige gjøres nogen Forandring i Forligelseslovgivningens Anvendelse; der kan blive flere Sager, hvori Procuratorer kunne møde, men det Exempel, som jeg nævnte under mit første Foredrag, har viist, at i Sager, hvor der var mødt for Forligelsescommissionen af Sagførere, der var opnaaet flere Forlig end i Sager, hvori der var mødt af Iffesagførere. Heri finder jeg fremdeles en Bestyrelse for, at der ikke er nogen Fare paaafærde, om man vedtager et saadant og saa ligefremt Lovforslag som det foreliggende.

Kampmann: Den ærede Forslagsstiller yttrede, at Rigsdagsmanden fra Holstebro (E. N. Petersen) var bleven Beviset skyldig for den Paaastand, at dette Forslag ikke røkkede Forligelsesvæsenet i nogetsomhelst væsentlig Punkt. Jeg skal søge at præstere det Beviis, som den ærede Forslagsstiller meente, at bemeldte Rigsdagsmand var bleven skyldig.

Hvis jeg ikke har misforstaaet den ærede Forslagsstiller, er han gaaet ud fra den Forudsætning, at det er et af de væsentligste Punkter i Forligelseslovgivningen, at vedkommende Parter skulle møde personlig. Naar man nu, ved et Forslag som dette, letter vedkommende Parter Afdgangen til at sende en anden Mand i deres Sted og derved letter dem Afdgangen til at unddrage dem for Forpligtelsen at møde personlig, samt frister dem til at flyde sig hen under Forhold, som ikke eksistere, for i Genhold til Lovgivningen at have Ret til at sende en Anden, saa stiger jeg, at man ved et saadant Lovforslag gaaer et Skridt tilbage fra det, som man har antaget